

Załącznik do
Uchwały Nr XXX/355/2017
Rady Miasta Mława
z dnia 25 kwietnia 2017r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Skarżąca

.....

Organ

Rada Miasta Mława
ul. Stary Rynek 19
06-500 Mława

Odpowiedź na skargę Rady Miasta Mława

Na podstawie art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.) Rada Miasta Mława przekazuje skargę Pani ..... oraz odpowiedź na skargę i wnosi o jej odrzucenie ewentualnie o jej oddalenie jako niezasadnej.

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2017 r. do Rady Miasta Mława wpłynęła skarga Pani ..... na działanie Rady Miasta w zakresie rozpatrzenia skargi z dnia 29.12.2016 r. przekazanej przez Wojewodę Mazowieckiego. W dniu 28.03.2017 r. Rada Miasta Mława podjęła uchwałę i uznała w/w skargę za bezzasadną.

Wniosek o odrzucenie skargi podyktowane jest faktem, iż wniesienie skargi do sądu administracyjnego jest niedopuszczalne gdyż dotyczy uchwały Rady Miasta podjętej na podstawie art. 229 Kodeksu postępowania administracyjnego. Potwierdza to m.in. postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Łodzi z dnia 17 grudnia 2008 r. III SA/Łd 606/08, który stwierdził, iż uchwała rady podjęta w trybie art. 229 pkt 3

KPA, która nie stanowi przepisów prawa miejscowego, jak również nie dotyczy zadań z zakresu administracji publicznej powierzanych gminie na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.), nie może być zaskarżona do sądu administracyjnego. Ponadto WSA w Gorzowie Wielkopolskim (24 czerwca 2009 r., sygn. akt I SA/Go 417/09), stwierdził, iż zawiadomienie o rozpatrzeniu skargi jest niezaskarżalne. Jako uzasadnienie tego stanowiska można podać z kolei postanowienie WSA w Poznaniu z 28 października 2010 r., (sygn. akt III SA/Po 357/08, LEX nr 504592), w którym wskazano, że przepis art. 238 kpa nie przewiduje możliwości wydania przez organ rozpoznający skargę w przedmiocie określonym w art. 227 kpa jakiegokolwiek aktu lub czynności, o których mowa w art. 3 § 2 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zatem sąd administracyjny nie jest właściwy do rozpoznawania skarg powszechnych, jakimi są skargi zawarte w Dziale VIII KPA, a więc skargi związane z krytyką wykonywania zadań przez właściwe organy albo ich pracowników, ani także do oceny prawidłowości prowadzonego postępowania skargowego w trybie przepisów Działu VIII KPA. Skargi te nie podlegają jego kontroli zarówno na podstawie art. 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, jak i na podstawie przepisów ustaw szczególnych (post. WSA w Warszawie z 23.11.2004 r., II SAB/Wa 144/04, post. WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 10.2.2009 r., II SA/Go 21/09, post. NSA z 25.2.2009 r., II OSK 241/09, post. WSA w Łodzi z 26.2.2009 r., III SA/Łd 75/09, post. WSA w Łodzi z 10.9.2009 r., III SA/Łd 431/09, post. WSA w Łodzi z 30.9.2009 r., III SA/Łd 421/09, post. WSA w Krakowie z 29.10.2009 r., III SA/Kr 745/09, post. WSA w Olsztynie z 2.11.2009 r., II SA/Ol 859/09, post. WSA w Rzeszowie z 18.11.2009 r., II SA/Rz 865/09, post. WSA w Warszawie z 21.12.2009 r., VII SAB/Wa 145/09, post. WSA w Warszawie z 29.03.2010 r., VII SAB/Wa 170/09, post. NSA z 18.11.2013 r., I OSK 2621/13, post. NSA z 20.11.2013 r., II OSK 2783/13,). Nie mają one bowiem formy aktu lub czynności, o jakich mowa w art. 3 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (post. NSA z 24.7.2013 r., I OSK 960/13).

Ponadto zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.), każdy, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone daną uchwałą, podjętą przez organ w sprawie administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Z powyższego wynika, że dana uchwała musi rodzić konkretne konsekwencje prawne dla osoby skarżącej (i musi ona to wykazać w skardze), a przed

skierowaniem skargi trzeba jeszcze wezwać radę miasta do dobrowolnego usunięcia naruszeń przepisów prawa w podjętej uchwale.

W tego rodzaju piśmie skarżący powinien wskazać, jakie konkretne obowiązki jego zdaniem rada miasta w uchwale naruszyła. Wtedy Rada Miasta powinna przedłożone w ten sposób argumenty rozważyć i albo odmówić dokonania zmian, albo uwzględnić złożony wniosek. W tym pierwszym przypadku skarżący może w terminie 30 dni od otrzymania stanowiska Rady Miasta na wnieść skargę do sądu. Jeżeli rada miasta nie odpowie, to skarga na uchwałę Rady Miasta będzie ważna, jeżeli zostanie wniesiona w ciągu 60 dni od dnia złożenia wezwania do rady miasta.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić iż skarżąca naruszyła tryb zaskarżenia uchwały rady miasta.

Nadto zgodnie z przepisem art. 101 o samorządzie gminnym, skargę na uchwałę lub zarządzenie może złożyć każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały tym aktem naruszone.

Należy zauważyć, iż ze skargą do sądu administracyjnego na uchwały organu gminy, wystąpić może skutecznie ten, kto wykaże, że jego interes prawny lub uprawnienie zostało naruszone kwestionowaną uchwałą. Dopiero wówczas można mówić o nabyciu przez skarżącego przymiotu strony w postępowaniu sądowo administracyjnym, toczonym na podstawie art. 101 o samorządzie gminnym. Warto w tym miejscu zauważyć, że zagadnieniem legitymacji skargowej z art. 101 ust. 1 o samorządzie gminnym, dwukrotnie zajmował się Trybunał Konstytucyjny, który w uzasadnieniu wyroków z 4.11.2003 r. (SK 30/02, OTK-A 2003, Nr 8, poz. 84) i z 16.9.2008 r. (SK 76/06, OTK-A 2008, Nr 7, poz. 121) wskazał, podobnie jak SN w wyroku z 7.3.2003 r. sygn. akt III RN 42/02, że skarga na podstawie art. 101 ust. 1 o samorządzie gminnym nie jest środkiem prawny, który ze względu na ważny interes publiczny dostępny jest każdemu obywatelowi mającemu zdolność procesową – podstawą zaskarżenia jest niezgodność uchwały z prawem i równocześnie naruszenie przez nią konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy. Trybunał podzielił interpretację przyjętą przez sądy, w myśl której prawo do zaskarżania uchwał na podstawie art. 101 ust. 1 o samorządzie gminnym, przysługuje tym, którzy wykażą się naruszeniem konkretnego interesu prawnego wynikającego z określonej normy prawa materialnego, a to dopiero gwarantuje prawo do sądu wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Należy zatem stwierdzić, iż skarżąca nie posiada interesu prawnego w przedmiotowej sprawie.

Nie jest trafny zarzut skarżącej dot. naruszenia art. 68 kpa. Zgodnie z art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu.

Uprawnienie to znajduje potwierdzenie w ustawie z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, która w art. 11b ust. 1 przewiduje jawność działalności organów gminy, precyzując w ust. 2, że jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady gminy. Niewątpliwie Komisja Rewizyjna sporządzała protokoły z posiedzeń na których rozpatrywano przedmiotową skargę, a które to protokoły są udostępniane przez organ.

Nie zasadny jest również zarzut braku wezwania skarżącej na posiedzenie Komisji. Przewodniczący Komisji Rewizyjnej zawiadamiał skarżącą o terminie posiedzenia jak i o przyczynach wezwania. Skarżąca nie stawiała się na w/w posiedzenia. W związku z brakiem sprecyzowania naruszeń prawa Rada Miasta uznała skargę za bezzasadną.

Mając powyższe na względzie wnosi się jak na wstępie.

Załączniki:

1. Odpis odpowiedzi
2. Akta sprawy.